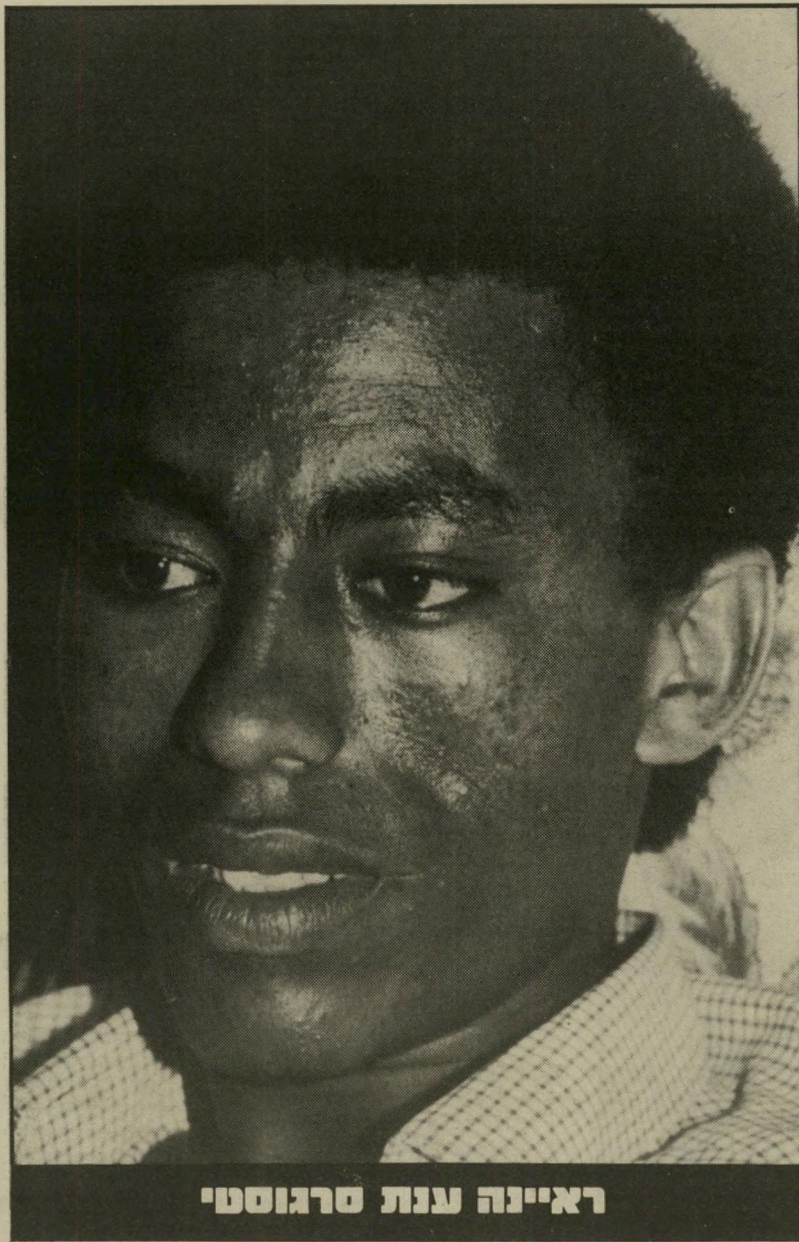

אנער רחמים, עולה מאתיופיה, שופך את ליבו ומספר על הדרך שעבר מאז שהגיע ארצה כיהודי מלא תיקווה וגעגועים ועד שהפך למורד מר־נפש ביחס השילטונות הדתיים המטילים ספק בכשרותו היהודית

ראינה ענת סרגוסי

"אני עדיין שם, אני לא כה. אומנם הגוף שלי כה, אבל המחשבה שלי שם"

"הייתי הולך שמונה שעות ברגל לבית הספר, בהתחלת השבוע, וחוזר הביתה ביום השישי"

"הייתי בן 13. לא אמרתי לאף אחד שאני עולה. לא שאלתי את אבא ואמא, ועליתי לארץ"

"יצאתי מבית הספר. החחלנו ללכת. הורכים קשות. הרבה אנשים אמרו לי שאולי לא אגיע"

"בלילות כמעט לא ישנים. הולכים גם בלילה. הכינוח ללכת בלילה, גם בגלל הפחד שיחפסו אותנו"

"בבית הספר מיקווה ישראל יש לי כמה חברים אתיופיים, אבל יש גם חברים ישראלים"

"דורשים טבילה מפני שהצבע שלנו שונה!"

והיום קשה להבחין במיבטא זר בעברית שלו. משה שקיבל את שמו הנוכחי כאן, אולי משום שאותם אשר קלטו אותו התקשו לבטא את השם שקיבל מאמו בשוולד. צגאו - שפירושו תיקווה או אושר. יומיים אחרי שהגיע הובילו אותו לטקס הטבילה והקזת הדם. לקחו אותו מבלי לומר לו דבר. מבלי להכין אותו. מבלי להסביר לו מה הוא עומד לעבור. מבלי לאפשר לו את חופש הסיור. ולא התייחסו לאדם שבו. לא כיבדו את רצונו שנודע לו מה עבר ולמה. אחרי שהבין כי רבני ארץ ישראל הנכספת אינם מוכנים

להבין איך הוא ממשיך להאמין וממשיך לקוות. כשהחיוך אינו מש מפניו. הוא אומנם נעלב עד עימקינישמתו. אך האופטימיות שולטת במחשבותיו ובראייתו את העתיד. אשר יצא לדרך בגיל 13. הוא לא אמר מילה לאיש. פנה לבית הספר, כרגיל בכל יום. ומשם. בתילבושת האחידה של בית הספר. מדים כחולים. כשבידו כמה סיפרי לימוד. יצא לדרך ארוכה. שנמשכה כמעט שלוש שנים. עד שדרכו רגליו על אדמת ארץ ישראל. משה. אחיו הבוגר, היה חלוץ המישפחה שעלה לארץ. הוא בא הנה לפני 12 שנים.

להוריד לפניו את הכובע. כשרואים את האושר שאופך אותו מעצם היותו כאן. בישראל. נגמרות המילים בפה וגוברת ההערצה. קשה להאמין שיש עוד תופעות כאלה בארץ. אהבה טהורה ונקיה לישראל. אחרי כל זה. הרבה יותר קשה להבין איך הארץ הזאת. שהוא עבר כליכך הרבה כדי להגיע אליה. אינה מוכנה לקבל אותו כמו שהוא. איך הרבנים הראשיים. המתדיימים לדבר בשם אלוהים ובשם הדת. דוחים אותו כמות שהוא ובאים אליו בכל מיני בקשות שונות ומשונות. ועוד יותר קשה

כששומעים כיצד אשר רחמים מדבר על ישראל. חושבים שהוא בוודאי טועה. הוא בטח מדבר על ארץ אחרת. כשהוא מספר על העליה שלו. על הגעגועים לירושלים. עיניו נוצצות ועל פניו עולה חיוך של שימחה אמיתית. כשמדברים איתו קצת יותר. נוכחים לדעת שלמרות העובדה שהוא נמצא פה רק קצת יותר משנתיים. הוא אוהב את הארץ הרבה יותר מכאלה שנוולדו כאן וחיו כל חייהם. כשהוא מספר על הדרך שעבר. על התלאות. על הקשיים. על החודשים והשנים שהיה בדרך - הוא יצא לדרך בהיותו ילד בן 13 - יש תחושה שצריך